

*Met de neusvleugels wijd open en de
armen wijd gespreid*

2019 Ik spring. Voorzichtig doe ik een stap vooruit en spring de wijde wereld in. Ik voel de wind langs mijn gezicht, dat zich in allerlei vormen plooit en flappert. Geen selfie nu. Ook mijn winddicht pak klappert alle kanten op tussen de veiligheidsriemen. Maar dit wou ik al mijn hele leven. Dit is wat ik nooit op mijn bucketlist kreeg. Dit is nu mijn ultieme wens. Mijn laatste reis. De introductie die ik kreeg voor deze parachutesprong, heeft zich haarscherp in mijn hoofd gebeitst. Wat als ik het nu ten langen leste toch niet durf? Wat als ik me onderweg toch bedenk? Al deze gedachten zijn overvloedig door mijn hoofd gegaan, maar daar is nu geen tijd meer voor en ik check constant de pin van de parachute. Mijn neusvleugels staan wijd open om alle zuurstof nog een laatste maal naar mijn longen door te sluizen. De wereld ziet er van hieruit prachtig uit, weids, mooi, een kleurenpalet van al die vlakke tapijtjes. Roestkleurig, groen en geel patchwork. Een wereld die ik eigenlijk nog geen vaarwel wou zeggen, maar een wereld die mijn almaar groter wordende puinhoop niet kan oplossen. Een wereld waarin ik niet lijkt te passen. De waslijst aan mankementen wordt alleen maar langer. En moeilijker om mee te leven. Vernederend ook. Ik verbied mijn ogen om te tranen achter mijn bril, dan mis ik dit prachtige uitzicht op mijn laatste rit. Gesmoord geluk. Gesmoord verdriet. Zo snel als die wereld dichterbij komt, zo rustig wordt mijn lichaam, wetend dat dit mijn weloverwogen keuze is. Een keu-

ze die ik niet wou maken. Een keuze waar ik niet wou voor staan. Een keuze die ik geen keuze vind en waar ik jaren over heb gedaan. Natuurlijk wil ik zien hoe mijn kinderen verder groeien en bloeien. Natuurlijk wil ik de beste moeder van de hele wereld zijn. Misschien komen er ooit kleinkinderen. Ze moesten eens weten hoe benieuwd ik naar hen ben! Waarom ik dit allemaal achter mij laat, kan ik niemand uitleggen. Mijn gedachten schieten alle kanten op. Trek ik de veiligheidspin eruit of niet? Volg ik mijn plan? Of toch maar niet? In al dat heen en weer slingeren nadert mijn deadline en ik bedenk dat dat wel een heel toepasselijk woord is op dit eigenste moment. Te veel gedachten schieten door mijn hoofd, het plan in mijn hoofd blijft wankel, de seconden lopen en ik moet beslissen. Finaal beslissen of het is te laat. De kleurrijke lapjes grond komen dichterbij. Ik krijg de knoop maar niet doorgehakt (wat ik alweer een grappige gedachte vind, het gesprek met mezelf wordt alsmaar grappiger op deze cruciale eindrace). Zou adrenaline er voor iets tussen zitten? Het 'koordjes-moment' is daar. Ja! Nu! Als ik nu het koordje trek, gaat de parachute open en moet ik verder ploeteren in mijn aardse puinhoop. Het koordje loslaten betekent het loslaten van al dat puin zonder hoop. Hoewel mijn neusvleugels wijd open staan en ik gretig de lucht naar binnen zuig, mijn armen en benen in ster-vorm, wordt mijn lichaam kalmer en kalmer. Mijn hart bonkt, maar mijn lichaam lijkt wel te verlammen. Een freeze. Het mag komen. Ik ben klaar. Het is nu of niet meer.

Nu! NU!

Nú dan!!!

Ik zie de wijde wereld in sneltempo op mij afkomen. Prachtig. Letterlijk adembenemend.

Rust, geen zorgen meer, stilte. Het duurde al veel te lang.
